

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: E. R., narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2021 č. j. OAM-31/ZA-ZA10-LE24-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanoveními správního řádu, zejména, že nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, nepřihlížel pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a v odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu. Správní orgán také neměl dodržet základní zásady správního řízení, a to tím, že nedbal na požadavek individualizace a povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné

pochybnosti. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, nesprávné a nepřiměřené, zejména pro nedostatečné zjištění skutkového stavu a současné situace v zemi původu.

3. Namítal také, že vztah jeho dcery se zástupcem náčelníka štábu ozbrojených sil Doněcké národní republiky je novou skutečností ve smyslu zákona o azylu. Upozornil na fakt, že město Dimitrov se nachází v Doněcké oblasti, a že správní orgán uvádí rozdílnou vzdálenost města od linie dotyku. Vzhledem ke své ruské národnosti, členství ve Straně regionů a původem v Doněcké oblasti měl za to, že by mohl být považován za separatistu. Očekával, že bude v případě návratu čelit diskriminaci a znevýhodňování, právě proto že pochází z této oblasti, a to také při případném vnitřním přesídlení. Následně rozsáhle odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu a zprávy mezinárodních organizací, které se zabývají problematikou v oblasti.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce uvedl v opakované žádosti skutečnost, která mu byla známa již během v době řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Měl tak za to, že nepochybil, pokud řízení zastavil, neboť žalovaný dodatečné informace nesdělil zcela na základě vlastního rozhodnutí. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
5. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 10. 8. 2021 žalobce i žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 1. 2021, údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 1. 2021, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 5. 2021, podstatné dokumenty z předchozího řízení žalobce o udělení mezinárodní ochrany, informace Ministerstva vnitra ČR „Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu“ ze dne 8. 8. 2020, informace OAMP – Ukrajina – situace v zemi ze dne 25. 4. 2020, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 102763-6/2021-LPTP, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-31/ZA-ZA10-LE24-2021 ze dne 18. 5. 2021.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 14. 1. 2021 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které dne 21. 1. 2021 poskytl údaje. Sdělil, že je ruské národnosti a pravoslavného náboženského vyznání, v letech 2005 až 2010 byl členem Strany regionů, členem musel být, protože pracoval v dolech. Je rozvedený a má jednu dceru. Za poslední místo svého bydliště označil město Dimitrov, ulice Sevastopolská č. 10, Doněcká oblast. Cestu z vlasti do České republiky popsal tak, že z Ukrajiny odjel dne 22. 1. 2010, a to na základě pracovního víza. Svůj zdravotní stav označil za dobrý. Uvedl, že o mezinárodní ochranu žádal již v minulosti v roce 2018 v České republice. O mezinárodní ochranu požádal ze stejných důvodů jako v předchozím řízení, pokud by odjel domů, tak nemá kde bydlet, není tam práce a do války jít nechce.
9. Při pohovoru konaném dne 6. 5. 2021 žalobce uvedl, že na Ukrajině ztratil rodinu, bývalá manželka s ním nekomunikuje. Jeho dcera je manželkou zástupce náčelníka štábu ozbrojených sil Doněcké národní republiky. Následně ale dodal, že jeho dcera se

neprovádala, takže ona i její syn mají stále příjmení žalobce. Popsal, že jeho dcera je partnerkou zmiňovaného muže asi čtyři roky. Žalobce je s dcerou stále v kontaktu, podle informací, které má, byl partner dcery zraněn v boji a přišel o nohu. Na otázku správního orgánu potvrdil, že o vztahu své dcery věděl od jeho počátku, ale při své první žádosti o něm nemluvil, protože to nepovažoval ve svém řízení za důležité.

10. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-31/ZA-ZA10-LE24-2021 ze dne 18. 5. 2021 bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a že řízení se podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
13. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
14. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
15. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
16. Skutečnosti žalobcem uvedené při pohovoru dne 6. 5. 2021 nelze považovat za nové dle zákona o azylu, neboť žalobci tyto byly objektivně známy již v době jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dle ust. § 49a zákona o azylu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany povinen v průběhu řízení poskytovat ministerstvu nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalobce tedy nedostál své zákonné povinnosti, což nemůže být přičítáno k tíži žalovanému. Žalobce tak dle soudu neuvedl žádné skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání v předchozím řízení, nebyla tak splněna první podmínka daná § 11a odst. 1 zákona o azylu, tedy že by tyto skutečnosti nebyly předmětem zkoumání bez vlastního zavinění cizince, neboť žalobce tyto neuvedl vědomě, protože si myslel, že nejsou podstatné v jeho řízení o udělení mezinárodní ochrany.
17. Žalobce pak v žalobě označuje za novou a azylově relevantní skutečnost, že jeho dcera je ve vztahu se zástupcem náčelníka štábu ozbrojených sil Doněcké národní republiky, kterou v pohovoru označil za nedůležitou a sdělil ji správnímu orgánu pouze proto, aby dokreslil nefungující situaci v rodině. Žádost o azyl tak nepodával z tohoto důvodu.
18. Městský soud v Praze v první řadě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019 č. j. 7 Azs 306/2019-67, ve kterém kasační soud shrnul svou dosavadní

judikaturu k otázce opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu: „Nejvyšší správní soud se problematikou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí. Podrobně se k ní vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65. Svůj závěr pak formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57.“ Zdůraznil přitom, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“ Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu uvést zdůvodněný závěr o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ Z rozsudku ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018 - 45, plyne, že: „Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.“

19. Žalobce odůvodnil podání své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádá ze stejných důvodů jako v přechozím řízení (chtěl v České republice zůstat, protože jej doma nečeká nic dobrého, zvykl si zde a chtěl by na území zůstat). Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že: „...nejde o skutečnost novou, ale starou již nejméně čtyři roky, která mu tudíž byla známa již při řízení o jeho první žádosti. Měl tedy nejen možnost, ale i povinnosti uvést ji již při tomto předchozím řízení.“ Žalovaný neshledal, že by žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl takové skutečnosti, které by měly vést k opětovnému posouzení jeho žádosti. Žalovaný žádost označil za nepřipustnou v smyslu ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.
20. S posouzením učiněným žalovaným se Městský soud v Praze ztotožňuje. Žalobce ve své opakované žádosti neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které by svědčily o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný správně uzavřel, že opakovaná žádost žalobce je nepřipustná dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zdejší soud připomíná, že na území České republiky mohou pobývat pouze cizinci s povolením k pobytu dle zákona o pobytu cizinců, či udělenou mezinárodní ochranou podle zákona o azylu.

21. Městský soud v Praze považuje dané odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
22. Námitka žalobce ohledně rozdílně uvedených vzdáleností města jeho posledního pobytu od linie dotyku je nedůvodná, neboť v prvním případě byla vzdálenost uvedena při otázce během pohovoru a v rozhodnutí se jedná pouze o zopakovanou otázku z provedeného pohovoru, kdy správní orgán poukázal na to, že se jedná pouze o přibližnou vzdálenost. Následně je v rozhodnutí užita vzdálenost 30 km od linie dotyku, kterou žalobce nikterak nerozporoval. Navíc místo posledního pobytu bylo správním orgánům známo již v přechodném řízení o mezinárodní ochranu a případná nebezpečí hrozící žalobci z pobytu v tomto místě byla součástí přezkumu v přechodném řízení.
23. Ruské národnosti žalobce a jeho členství ve Straně regionů si byl správní orgán vědom již v řízení o jeho první žádosti, kdy toto nepovažoval za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, v napadeném rozhodnutí nebyla žádost přezkoumávána meritorně, a proto se správní orgán touto otázkou nemusel opětovně zabývat. Námitka žalobce, že žalovaný se nezabýval tím, že se může v zemi původu jevit jako separatista tak je zcela nedůvodná.
24. Správní orgán také nepochybil, pokud se blíže nezabýval možností vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny. Žalobcem namítaná nesnadná situace vnitřně přesídlených osob, které pocházejí z Doněcké oblasti, nevyplývá ze zpráv o zemi původu, které obstaral žalovaný. Navíc žalobce naposledy žil na území, které je kontrolované ukrajinskou vládou a je tedy považováno za bezpečné. Zejména je však nutné uvést, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako opakovaná, neboť nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti, které nebyly bez vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v přechodném řízení. Situace vnitřně přesídlených osob tak již byla řešena v předchozím rozhodnutí, kterým žalobci nebyla udělena žádná forma mezinárodní ochrany. Vzhledem k tomu, že žalovaný správně v napadeném rozhodnutí žádost žalobce neposuzoval meritorně, nebylo tak nutné se situací vnitřně přesídlených osob podrobně věnovat. Žalobce navíc poprvé uvedl tuto námitku až v žalobě, v průběhu podání žádosti a při provedení pohovoru k ní o problémech vnitřně přesídlených osob vůbec nehovořil. Městský soud tak považuje i tuto námitku za nedůvodnou.
25. Spisový materiál, který zajistil žalovaný, také obsahuje dostatečné množství informací o zemi původu žalobce, které jsou aktuální, relevantní k posuzovanému případu a jsou dle soudu dostatečné pro zjištění aktuální situace na Ukrajině. Námitka ohledně nedostatečně zjištěného stavu situace na Ukrajině je tak nedůvodná.
26. Žalobce rozsáhle hovořil o situaci v Doněcké republice, a rizicích, která mu zde hrozí. Dle soudu je však z informací, které obstaral žalovaný zřejmé, že k zásadní změně poměrů v zemi žalobcova půdu nedošlo. Dle soudu ze zpráv neplyne, že by se situace na Ukrajině zhoršila nebo jakkoliv změnila od doby podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný tak nemusel přistoupit k meritornímu posouzení jeho žádosti a více se situací v Doněcké oblasti zabývat.
27. K obecným námitkám Městský soud v Praze poznamenává, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytýkaných deficitů. Žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, přičemž z ničeho se nepodává, že by napadené rozhodnutí nedostálo požadavku na přesnost a určitost. Soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, popř. s jakýmkoliv jinými součástmi právního řádu.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a neobsahuje dle závěru soudu žádný chybný výklad právních předpisů.

28. Žalobou napadené rozhodnutí není v rozporu s žalobcem citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, neboť v posuzovaném případě se nejedná o meritorní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, proto se soud touto podrobněji nezabýval.
29. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný dostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu), když shromáždil spisový materiál z předchozího řízení žalobce o udělení mezinárodní ochrany, umožnil mu poskytnout údaje k jeho opakované žádosti a provedl s ním pohovor. Soud je přesvědčen, že napadené rozhodnutí splňuje i požadavky na něj kladené ust. § 68 odst. 3 správního řádu a je také dostatečně individualizované. Zjišťovány byly také všechny podstatné skutečnosti v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný řádně posoudil, zda žalobcem uvedené skutečnosti lze považovat za nové ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, přičemž shledal, že nikoli, a své závěry dostatečně odůvodnil. Žádost byla posouzena jako nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno, věc tedy nebyla meritorně projednána. Jak již bylo odůvodněno výše, s tímto závěrem žalovaného Městského soudu v Praze souhlasí.
30. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně